

3"ס

גם בבידוד

מרבים

ב"אהבת חיים"

קודונה אב תש"פ

הלכות בית הבחירה לרמב"ם:

[ד] בְּנֵן שְׁבֵנָה שְׁלֹמָה כָּבֵר מִפְּרֹשׁ בְּמַלְכִים אֶפְרַקִּים ו-ז. וְהַבְּנֵן הָעֲתִיד לְבָנוֹת, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא כְּתוּב בְּיַחְזָקָל פְּרָקִים מ-מד, אִינוֹ מִפְּרֹשׁ וּמִבְּאָר. וְאֲנָשֵׁי בֵּית שְׁנֵי, כְּשֶׁבְנוּ בְיָמֵי עֶזְרָא כִּמְתוּאָר בְּסֵפֶר עֶזְרָא, בָּנוּהוּ כְּבְנֵי שְׁלֹמָה וַיַּעֲיֵן דְּבָרִים הַמִּפְּרָשִׁין בְּיַחְזָקָל. [ה] וְאֵלוֹ הֵן דְּבָרִים שֶׁהֵן עֶקֶר דְּבָרִים הַמַּעֲכָבִים בְּבְנֵי הַבַּיִת: עוֹשִׂין בּוֹ קֹדֶשׁ וְקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים, וַיְהִי לְפָנֵי הַקֹּדֶשׁ מְקוֹם אֶחָד וְהוּא הַנִּקְרָא אוֹלָם, וְשִׁלְשֶׁתָּן נִקְרָאִין הֵיכָל לַפְּעָמִים כִּינּוּי זֶה מִתִּיחַס רַק לְקוֹדֶשׁ וּלְקוֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים, אוֹ לְקוֹדֶשׁ בְּלַבָּד (כְּגוֹן לְקָמֵן גִּיז, ז, כֵּא). וְעוֹשִׂין מִחְצָה אַחֶרֶת סָבִיב לְהֵיכָל רְחוּקָה מֵאֲנֹן, כְּגוֹן קְלַעֵי הַחֶצֶר שֶׁהֵיוּ בְּמִדְבָּר מַחִיצָה זֹו מִקְבִּילָה לַמַּחִיצָה חֶצֶר הַמִּשְׁכָּן, וְכָל הַמְּקָף בְּמַחְצָה זֹו, שֶׁהוּא כְּעֵין חֶצֶר אֵהָל מוֹעֵד - הוּא הַנִּקְרָא עֶזְרָה. וְהַכֹּל נִקְרָא מִקְדָּשׁ.

מתכון לכדורי שוקולד

300 גרם ביסקוויטים מסוג "פתי בר" מפוררים

8 קוביות שוקולד מריר (30 גרם)

50 גרם חמאה / מרגרינה

3 כפות אבקת קקאו

3-4 כפות סוכר גדושות

חצי כוס חלב / מים

*קוקוס לציפוי

-מניחים בקערת זכוכית את החמאה וקוביות השוקולד וממיסים במיקרוגל מספר שניות. מוציאים ומערבבים עד שמתקבלת תערובת שוקולד חלקה. -מערבבים חצי כוס חלב (או מים) עם אבקת הקקאו והסוכר (הערה: מומלץ לערבב את הסוכר והקקאו בכמה כפות מים רותחים ולאחר מכן להוסיף חלב/מים עד חצי כוס). לאחר שהסוכר נמס שופכים לקערת השוקולד. -מוסיפים לקערה את פירורי הביסקוויטים ומערבבים היטב (אם במקרה התערובת יוצאת קצת יבשה או מתפוררת יש להוסיף מים או חלב לפי הצורך). -בעזרת הודיים יוצרים כדורים וטובלים בתוך צלחת קטנה עם קוקוס. עוטפים בניילון נצמד ומאחסנים במקרר במקרר 3 שעות לפחות לפני ההגשה.

ג"ס 3

סיפור ברוח הימים

מסופר

שפעם הבת של החפץ חיים שיחקה במחבואים. והנה כשהגיעה התור שלה להתחבא, מצאה לה מחבוא טוב כל כך, עד שהילדים ששיחקו עימה התקשו למצוא אותה.

אלו

חיפשו במשך שעה ארוכה, היא בסבלנות מרובה לא זזה ממקומה.

לאחר

שעה, נואשו והחליטו לשחק משחק אחר בפינת החצר. משראתה הילדה שעבר זמן רב והילדים לא מוצאים אותה, החליטה 'לצאת אל העם' - יצאה מהמחבוא וחיפשה

אותם...

והנה

היא מבחינה שהילדים משחקים במקום אחר ובמשחק אחר. היא נפגה מאוד ורצה אל אביה, החפץ חיים כשהיא דומעת מבכי.

החפץ

חיים נבהל ושאל: "מה קרה?" והיא סיפרה לו בבכי קורע לב, על הילדים שנטשו אותה והלכו לשחק משחק אחר.

היא אף

תיארה בפרוטרוט את תחושת הבגידה העמוקה שהיא חשה, הבדידות האיומה והאכזבה

שלה...

החפץ

חיים ניסה להרגיע אותה, נתן לה ממתק ובמילים רכות ומנחמות הצליח לשלוח אותה להמשך לשחק תוך שהוא מבקש ממנה לסלוח לילדים.

הילדה

התעודדה וחזרה לילדי השכונה, ואילו החפץ חיים נותר במקומו ופרץ בבכי.

כשראתה

הרבנית שבעלה בוכה, נבהלה ושאלה לסיבת הבכי. סיפר לה החפץ חיים על משחק המחבואים של ביתם.

"אבל

זה בסך הכול משחק ילדים" תמנה הרבנית - "למה אתה כל כך בוכה?"

שאלה בפליאה...

פתח

החפץ חיים ואמר באנחה כבדה: "אויי... רעייתי היקרה הלא תביני, ראי כמה שנים

חלפו מאז שחרב בית המקדש, מאז ועד היום ממתין הקב"ה מתחבא ומחכה שנחפש

אותו... ואילו אנו מחפשים קצת ומתייאשים, עוזבים אותו והולכים למקום אחר...

לאיזה משחק אחר, ולמעשה מחפשים לברוח מהאמת... רק לחשוב על הצער שנגרם למעלה וגם למטה"...

מרבית באהבת חנים

• מכינים תה/קפה - ומוזגים להורים

ולאחים 😊

• כשאחות משועממת, להציע לה

לשחק איתך משחק שהיא אוהבת

• לעזור

לחברה בעבודות חופשיות 😊

לימוד לתשעת הימים

חמישה דברים אירעו בו לאבותינו: נגזר על אבותינו שלא יכנסו לארץ ישראל, חרבו שני המקדשים, נחרבה ביתר ועוד. ועוד צרות רבות ורעות ביום המר הזה - גירוש ספרד, השואה בדורנו ועוד. מיום שחרב בית המקדש נפסקה חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים, ונסתלקה שכינה לשמים. חודש זה הוכיח עצמו פעם אחר פעם כחודש המזומן לפורענות ולקללה. אולם, ביום שחרב בית המקדש נולד הגואל. שבת ראשונה שאחרי תשעה שבו, היא שבת של שמחת הנחמה המקווה. קוראים לה "שבת נחמו" על שם ההפטרה. ביום ט"ו שבו יש זכר לכמה דברים ששמחו בהם ישראל: יום שפסקו בו מתי מדבר, יום שניתנו בו הרוגי ביתר לקבורה ועוד. "אני קובע לכם בכייה לדורות". באותו היום ממש בו הפך ליבנו נגוע בייאוש אנחנו בוכים כבר אלפיים שנה, בכל שנה מחדש. אלא שהפעם בכיינו שונה לחלוטין: בכי מתקן... כיצד? אלפים בשנים אנו בוכים על חורבן בית-המקדש. כאשר נפטר לאדם קרוב, בתחילה בוכה הוא עליו הרבה ועם הזמן משתכח המת מלב. אנחנו לא מפסיקים לבכות על בית המקדש כיוון שאנחנו לא שוכחים אותו. בכיינו אינו בכי של ייאוש ואובדן אלא הוא בכי של תקווה וצפייה, בכי שמקרב אותנו בכל שנה ושנה לבניין בית-המקדש מחדש.

**תהילים - לא לשכוח להגיד את
התהילים היומי:**

בציפייה לבניין אריאל!